

Arrest

nr. 306 290 van 8 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 november 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 november 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 januari 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 25 oktober 2023.

1.3. Op 29 november 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 november 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Tadzjiek en soennitische moslim. U bent geboren op (...) januari 2001 in Shahr-e Naw in het dorp Ortoblaq, in het district Dahn-e Ghorī van de provincie Baghlan, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan.

U verklaarde dat u sinds een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werkte bij de lokale politie (ALP) bij commandant H. (...): eerst zes maanden als bewaker van commandant H. (...) en dan zes maanden op een checkpoint in uw dorp Ortoblaq. De Taliban hebben een aanval gedaan op uw checkpoint, waarna u anderhalve dag in het districtshuis van Dahn-e Ghorī hebt verbleven. Daarna ging u naar de provincie Pul-e Khumri, waar u nog twee dagen bleef.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Pul-e Khumri op 10 of 11 augustus 2021, waarna u naar Kabul bent gegaan, van waaruit u Afghanistan via Nimroz hebt verlaten. U kwam aan in België op 9 november 2022 en diende hier op 10 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten stuurden de Taliban ongeveer vier maanden na de machtsovername een dreigbrief naar uw familie. Een week later zijn de Taliban naar uw huis gekomen en hebben ze uw vader meegenomen, gefolterd en vragen gesteld over u. Na een week, wanneer de Taliban begrepen dat u niet meer in Afghanistan bent, hebben ze hem vrijgelaten.

Ongeveer acht of negen maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS is uw vader naar Iran gevlucht omdat hij er door de Taliban van beschuldigd werd twee mensen gedood te hebben. Uw vader woont momenteel in Iran bij uw zus S., die daar sinds ongeveer een jaar woont omdat haar man economische problemen had in Afghanistan.

U verklaart dat u omwille van uw leven in België ook problemen zou hebben met de Taliban, omdat tattoos, wijn drinken en hasj roken voor hen verboden is.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw taskara, (2) de taskara van uw vader N. (...), (3) de taskara van uw grootvader M. (...) A. (...), (4) uw werkbadge van de ALP, (5) uw bankkaart van uw werk bij de ALP, (6) een certificaat in verband met uw werk bij de ALP, (7) de dreigbrief van de Taliban, (8) foto's uit de video's over uw leven in België, (9) een foto via mail verstuurd door uw advocaat op 18 oktober 2023, (10) een attest in verband met uw leven in België, (11) een kopie van een verblijfsdocument van uw vader in Iran en (12) foto's van uw vader in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

U verklaart dat u Afghanistan hebt verlaten omwille van uw werk als bewaker bij commandant H. (...) van de lokale politie en op een checkpoint van de lokale politie (CGVS, p. 8). Omwille van uw vage en onaannemelijke verklaringen in verband met uw werk en aansluiting bij de lokale politie, kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde werk voor de lokale politie. U verklaart dat commandant H. (...) van de lokale politie zei dat er van elk huis iemand met hem moest gaan werken, waarna u eerst zes maanden bij hem werkte als bewaker en zich daarna aansloot bij de lokale politie (CGVS, p. 8). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken om welke reden commandant H. (...) u als bewaker zou aanwerven. U moest commandant H. (...) dag en nacht bewaken, ook bij hem thuis, en hem beschermen wanneer hij naar andere plaatsen ging (CGVS, p. 11-12). De vraag rijst om welke reden commandant H. (...) u meteen zou aanwerven als persoonlijke bewaker en zou vertrouwen met een dergelijke belangrijke taak als de continue bescherming van zijn leven. Gevraagd om welke reden hij u persoonlijk als bewaker koos, suggereert u aanvankelijk dat hij u "misschien" heeft gekozen omdat hij vaak naar uw slagerij kwam, met u sprak en voelde dat u heel slim was (CGVS, p. 11). Wanneer u daarop wordt gevraagd of u "denkt" of "weet" dat dat de reden is, stelt u dat u dat weet, wat reeds bijzonder is aangezien u eerder zei dat hij u "misschien" daardoor gekozen heeft (CGVS, p. 11). U zegt dat te weten omdat hij vaak met u heeft gesproken in uw slagerij en u vragen stelde over uw werk daar (CGVS, p. 11). U verklaart dat hij u vroeg: "wat als je een betere job vindt, ga je dat accepteren?" (CGVS, p. 11). Wanneer u echter wordt gevraagd wat uw antwoord op die vraag was, blijkt dat u op dat moment "niet echt [...] goed begrepen" had dat hij wilde dat u bij hem zou werken en concludeert vaagweg: "hij heeft wel op een of andere manier vragen gesteld" (CGVS, p. 12-13). Dergelijke vage verklaringen over de reden waarom commandant H. (...) u als persoonlijke bewaker koos, doen sterk vermoeden dat het om ad

hoc verklaringen gaat, te meer gezien u aanvankelijk had gezegd dat dat "misschien" de reden was voor uw aanwerving (CGVS, p. 11). Wanneer u bovendien later opnieuw wordt gevraagd om welke reden commandant H. (...) u meteen vertrouwde om hem dag en nacht te bewaken, ook in zijn eigen huis, als u ervoor nog niet bij de lokale politie heeft gewerkt, geeft u expliciet aan dat u het niet weet en herhaalt u op hypothetische wijze: "misschien dacht hij dat ik heel slim ben want hij was vaak naar mijn slagerij geweest en heeft vaak met me gesproken" (CGVS, p. 13). Uw onvermogen helder uit te klaren om welke reden commandant H. (...) u persoonlijk als bewaker koos, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds aan. Verder verklaart u dat commandant H. (...) reeds drie bewakers had en dat u erbij kwam als vierde (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden er een vierde bewaker nodig was, beperkt u zich wederom tot een suggestie: "Misschien voelde hij dat hij niet veilig is. Daarom heeft hij een extra persoon als bewaker gekozen" (CGVS, p. 13). Daarnaast blijkt dat er al zes mensen voor commandant H. (...) werkten op het checkpoint, voordat u als bewaker begon (CGVS, p. 13). Zo rijst de vraag om welke reden commandant H. (...) niet één van hen koos als persoonlijke bewaker, in plaats van een buitenstaander daarvoor aan te werven. Daarnaast gevraagd stelt u dat die mensen in het checkpoint moesten werken en dat de commandant genoeg vertrouwen had in die mensen dat zij het checkpoint konden behouden (CGVS, p. 13). Die verklaring komt echter allerminst overeen met uw eerdere verklaring dat commandant H. (...) net mensen begon aan te werven omdat "hij niet genoeg mensen had om de CP's [checkpoints] te behouden" (CGVS, p. 10). Zo wordt het vermoeden gesterkt dat u zich van ad hoc uitklaringen bedient waar nodig. Bovendien blijft de vraag overeind om welke reden commandant H. (...) u dan niet in het checkpoint liet werken, om dan iemand die al langer voor hem werkte op het checkpoint als persoonlijke bewaker te nemen. Daarnaast gevraagd, verklaart u dat de mensen in de checkpoints al genoeg ervaring hadden met een wapen en u stelt expliciet: "ik had geen ervaring met een wapen" (CGVS, p. 13-14). Die uitklaring vergroot de onaannemelijkheid van uw verklaringen eerder dan die weg te nemen, omdat de vraag dan rijst waarom commandant H. (...) u hem zou laten bewaken als u geen ervaring hebt met wapens. Daarnaast gevraagd legt u uit dat hij u vertrouwde en training liet volgen, en dat het gebruik van wapens in Afghanistan normaal is: "een kind van tien kan ook een wapen gebruiken" (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u zelf uitdrukkelijk had gezegd dat u geen ervaring had in het gebruik van wapens, verklaart u dat u geen ervaring had maar er training in kreeg (CGVS, p. 14). Met die uitklaring blijft de vraag waarom commandant H. (...) iemand die geen ervaring heeft met wapens aanwerft als persoonlijke bewaker, onbeantwoord. Commandant H. (...) zou u immers eerst een wapen kunnen leren gebruiken door u tewerk te stellen in een checkpoint, om u vervolgens als persoonlijke bewaker te nemen. Het feit dat het bij u andersom gebeurde is allesbehalve aannemelijk. Wanneer u verder wordt gevraagd om welke reden u dan na zes maanden moest stoppen als bewaker, verklaart u dat commandant H. (...) toen echt had begrepen dat u in een checkpoint kon werken en dat hij u dan naar een checkpoint heeft overgeplaatst (CGVS, p. 14). Gevraagd wat u moest doen wanneer u op het checkpoint werkte, zegt u echter zelf dat het "hetzelfde zoals bewakers" was (CGVS, p. 15), wat de onaannemelijkheid ondersteunt van het feit dat u eerst persoonlijke bewaker moest zijn en dan pas op een checkpoint moest gaan werken. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat het heel veilig was in de plaats waar de commandant woonde (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden de commandant dan vier bewakers nodig had bij hem thuis, past u uw verklaringen aan en stelt u dat het in Dahne Ghorri niet veilig was, maar dat hij erna naar Pul-e Khumri verhuisde en dat het daar wel veilig was (CGVS, p. 14). Aangezien u eerder slechts had verklaard dat de commandant in Dahn-e Ghorri woonde (CGVS, p. 11) en dat u hem thuis bewaakte (CGVS, p. 12), maar nooit over een huis in Pul-e Khumri sprak, versterkt ook die uitklaring het vermoeden dat het om ad hoc pogingen gaat om verschoning te bieden voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Bovendien is er nog een reden waarom het bijzonder onaannemelijk is dat commandant H. (...) u zou vertrouwen als persoonlijke bewaker. U stelde immers dat uw neef, I. (...) H. (...), ook met commandant H. (...) heeft gewerkt, maar van hem gevlucht was omdat commandant H. (...) hem ervan beschuldigde een wapen gestolen te hebben (CGVS, p. 10). In dat opzicht is het nog merkwaardiger dat commandant H. (...) een familielid van iemand die van hem een wapen ontvreemd had, meteen zou vertrouwen als persoonlijke bewaker en zou verkiezen boven mensen die al langer voor hem werkten. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat u het ook niet weet en oppert u dat uw neef "misschien" dat probleem heeft opgelost en met die commandant heeft gesproken (CGVS, p. 11 en 13). Ook met die hypothetische uitklaring blijft de onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid van uw verklaringen overeind. Omwille van uw bovenstaande vage en onaannemelijke verklaringen, die bovendien een sterk ad hoc karakter vertonen, komt de geloofwaardigheid van uw aansluiting bij de lokale politie en uw werk voor commandant H. (...) reeds sterk op de helling te staan.

Ook wat uw verklaringen over uw eigenlijke werk betreft, komt u niet verder dan algemene bewoordingen die allerminst blijf geven van een doorleefd karakter. Zo vertelt u over een aanval op een checkpoint, waar u en twee collega's naartoe werden gestuurd ter versterking (CGVS, p. 14). Gevraagd wat uw persoonlijke rol was, blijft u echter bijzonder vaag. Zo stelt u dat u moest "vechten tegen de Taliban" (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u concreet hebt gedaan, blijft u wederom vaag: "Mijn taak was om te vechten, ik was geen dokter, ik was geen chauffeur, ik was gewoon bezig aan het vechten op de Taliban" (CGVS, p. 15). U verklaarde dat jullie door die aanval moesten vluchten (CGVS, p. 14-15). Gevraagd wat tijdens die vlucht uw precieze rol was, stelt u dat u tegen de Taliban moest schieten en moest zorgen voor de gewonden (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u hebt gedaan om de gewonden te verzorgen, blijft u wederom algemeen en op de oppervlakte: "Ik heb mijn best gedaan om voor hen te zorgen, mensen die met me samen waren. Ik heb genoeg gevochten tegen

de Taliban om voor mijn eigen mensen te zorgen" (CGVS, p. 15). Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wat u concreet hebt gedaan om hen te verzorgen, blijkt dat u hen niet hebt verzorgd maar: "Ik heb die twee geprobeerd die in de auto te brengen en ook geschoten tegen Taliban" (CGVS, p. 15). Dergelijke vage en algemene verklaringen over concrete incidenten tijdens uw werk voor de lokale politie, ondergraven de geloofwaardigheid van uw werk daar alleen maar meer. U noemt ook een ander incident, uit uw tijd als bewaker bij commandant H. (...), waarbij er op jullie geschoten werd (CGVS, p. 15) vanuit het dorp (CGVS, p. 16). U weet niet wie er had geschoten (CGVS, p. 15) en gevraagd of er daarna iets werd ondernomen om te weten te komen wie het had gedaan, zegt u uitdrukkelijk "nee" (CGVS, p. 16). Gevraagd of de commandant dat niet wilde weten, zegt u dan weer dat hij wel heeft rondgevraagd in het dorp om te weten wie het had gedaan: "maar niemand heeft iets gezegd" (CGVS, p. 16). Opnieuw vertonen uw verklaringen een sterk ad hoc karakter, wat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk bij de Afghaanse lokale politie eveneens ondermijnt.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map, AAN – Disbanding the ALP) dat de Afghaanse lokale politie reeds in april 2021 grotendeels was ontbonden, terwijl de financiering reeds in september 2020 was stopgezet. U blijkt echter allesbehalve op de hoogte te zijn van deze ontwikkelingen, terwijl u rond augustus 2020 bij de Afghaanse lokale politie begon, wanneer die dus in volle transitie was. Zo had u geen kennis van bepaalde veranderingen in de organisatie van de lokale politie die eraan zaten te komen (CGVS, p. 16) en volgde u het nieuws erover ook niet (CGVS, p. 16). U concludeert: "lokale politie blijft altijd lokale politie" (CGVS, p. 16). Het is echter bijzonder onaannemelijk dat het nieuws over de ontmanteling van de lokale politie en de integratie van de strijdkrachten in andere veiligheidsdiensten, u volledig is ontgaan. Geconfronteerd met bovenstaande informatie, bevestigt u uw onwetendheid op dat vlak: "Niemand heeft me gezegd dat de lokale politie niet meer aanwezig is, we hebben altijd ons loon gekregen van onze commandant" (CGVS, p. 17). De onaannemelijkheid van het feit dat u nog bij de lokale politie werd aangenomen en was tewerkgesteld, hoewel de ontmanteling ervan volop bezig was, en dat u daar bovendien allerm minst van op de hoogte was, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk bij de lokale politie. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map, Hasht-e Subh Daily artikel & AAN – Changes in District Centre Control) eveneens dat de Taliban uw district Dahn-e Ghorī al hadden overgenomen tussen 1 mei en 14 juli 2021. Op een meer gedetailleerde kaart van het Afghan Analysts Network (AAN; zie administratief dossier, blauwe map, AAN – District Centre Control) blijkt dat uw district in juni 2021 was overgenomen door de Taliban. Wanneer u echter wordt gevraagd wanneer de Taliban de macht hebben overgenomen in uw district Dahn-e Ghorī, verklaart u dat dat twee dagen voor uw vertrek naar Pul-e Khumri was (CGVS, p. 6), waarna u na twee dagen naar Kabul vertrok op tien of elf augustus 2021 (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen viel uw district dus op zes of zeven augustus 2021. U legt uit hoe eerst dorpen die op een uur of een half uur van het districtshuis lagen, werden veroverd, waarna de Taliban nog checkpoints overnamen vooraleer ze het districtshuis overnamen (CGVS, p. 9). Expliciet gevraagd of de Taliban in het jaar voor uw vertrek ook al eens de macht hadden overgenomen over de checkpoints of het districtshuis van Dahn-e Ghorī, verwijst u slecht naar een tijdelijke overname, voordat u bij de lokale politie zat, vier of vijf jaar geleden (CGVS, p. 10). In het jaar voor uw vertrek hebben de Taliban niet nog eens de macht overgenomen in uw district, stelt u (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat uit landeninformatie blijkt dat uw district reeds tussen 1 mei en 14 juli 2021 was overgenomen, ontkent u dat dat het geval was (CGVS, p. 17), wat ervoor zorgt dat uw verklaringen allesbehalve stroken met de beschikbare landeninformatie over de machtsovername in uw district Dahn-e Ghorī in juni 2021. Op die manier wordt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaarde werk bij de lokale politie aangetast, maar kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaarde verblijf in het district Dahn-e Ghorī in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u verklaart dat een ingrijpende gebeurtenis als de machtsovername door de Taliban in uw district twee maanden later gebeurde dan werkelijk het geval was, rechtvaardigt die vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaarde recente verblijf in het district Dahn-e Ghorī.

De documenten die u neerlegt in verband met uw verklaarde werk bij de lokale politie (zie administratief dossier, groene map, documenten 4-6) slagen er niet in om bovenstaande vaststellingen om te buigen.

Documenten kunnen uw verklaringen immers pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Ook wat de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw familie na uw vertrek betreft, komt u niet verder dan vage en onaannemelijke verklaringen. Daarover dient eerst en vooral opgemerkt te worden, dat die vervolgingsfeiten een direct gevolg waren van uw voorgehouden en reeds ongeloofwaardig bevonden werk voor de Afghaanse lokale politie (CGVS, p. 8; zie boven). Zodoende wordt de geloofwaardigheid van uw

verklaarde vervolgingsfeiten na uw vertrek reeds bij voorbaat ondergraven. U verklaart dat de Taliban uw familie vier maanden na de machtsovername een brief stuurden (CGVS, p. 8), waarna ze uw vader een week later ontvoerden en een week lang hebben gefolterd om te vragen waar u was (CGVS, p. 8). Tweemaal gevraagd om welke reden de Taliban nog een brief moesten sturen in plaats van meteen naar uw huis te komen, slaagt u er niet in een uitklaring te geven en verklaart u slechts dat ze uw vader in die brief opriepen zich bij hen aan te melden, maar dat hij niet kwam en dat ze hem daarom thuis kwamen opzoeken (CGVS, p. 18). Aangezien de Taliban destijds alle macht in handen hadden, is het echter onaannemelijk dat ze eerst nog een brief sturen in plaats van gewoon meteen langs te komen. Op deze manier brengen ze uw familie immers vooraf op de hoogte van het dreigende risico dat ze lopen, waardoor de Taliban net riskeren dat uw familieleden op de vlucht zouden slaan en hen zouden ontglippen. Het is bovendien merkwaardig dat de Taliban uw familie vier maanden lang met rust laten, indien ze u daadwerkelijk nog viseerden. Daarnaast gevraagd, stelt u vaagweg dat er misschien iemand van uw familie aan de Taliban heeft gerapporteerd dat u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 17-18). U stelt dat het een vermoeden is (CGVS, p. 18) en dat u de kleinzoon van uw tante verdenkt (CGVS, p. 18). Over uw redenen voor dat vermoeden en die verdenking blijft u echter wederom vaag. U stelt dat u hem verdenkt omdat zij vroeger problemen hadden met uw grootvader (CGVS, p. 18), maar u weet niet waarover die problemen gingen (CGVS, p. 18). Dergelijke vage, hypothetische en vrijblijvende verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas alleen maar meer. De door u voorgelegde kopie van die dreigbrief (zie administratief dossier, groene map, document 7) slaagt er niet in de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Zoals eerder besproken kunnen documenten uw verklaringen immers pas ondersteunen wanneer die geloofwaardig worden bevonden. Gelet op de beschikbare informatie over documentenfraude, dient bovendien opgemerkt te worden dat handgeschreven documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban, om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen zijn dan 'officiële' stukken. De door u voorgelegde dreigbrief betreft een ingevulde template met een handgeschreven tekst, wat het erg eenvoudig maakt om dergelijke documenten zelf op te stellen. Omwille van het bovenstaande kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaarde vervolgingsfeiten na uw vertrek omwille van uw werk voor de lokale politie.

Verder verklaart u dat uw vader Afghanistan acht of negen maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verlaten nadat hij door de Taliban ervan was beschuldigd medeplichtig te zijn aan moord (CGVS, p. 3) en hij bang was dat de Taliban hem zouden meenemen of folteren (CGVS, p. 19). U verklaart dat uw vader besloot te vluchten nadat hij van een "bewijs" op de hoogte kwam (CGVS, p. 19). Dat bewijs was gestuurd naar de commandant door de familie van de overledenen, om de daders van die moord te zoeken (CGVS, p. 19). De naam van uw vader stond op dat bewijs (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe uw vader te weten kwam dat zijn naam op dat bewijs stond, zegt u dat een familielid hem daarover had gebeld en dat had gezegd (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe dat familielid dat te weten was gekomen, stelt u vaagweg: "Ja, gewoon van hier en daar heeft hij gehoord en dat gezegd tegen mijn vader" (CGVS, p. 19). Het is echter bijzonder onaannemelijk dat de Taliban eerst een document bekend maken waarop de naam van uw vader zou staan, in plaats van meteen naar hem te komen, als hij daadwerkelijk in hun vizier zou zijn geweest. Ook hier moet opgemerkt worden dat de Taliban zo net riskeren dat uw vader gealarmeerd wordt, op de vlucht slaat en dus de dans ontspringt. Daarmee geconfronteerd, zegt u dat ze uw vader wel hebben gezocht in Shahr-e Naw, maar hem niet hebben gevonden, omdat hij een andere weg had genomen om te vluchten naar Pul-e Khumri (CGVS, p. 19). Daarmee kan u echter nog niet uitklaren om welke reden de Taliban eerst al dan niet bewust dat bewijs met de naam van uw vader laten rondgaan en hem zo de kans geven te ontsnappen. De onaannemelijkheid van uw verklaringen over de weinig doortastende houding van een strategische actor als de Taliban, ondermijnt de geloofwaardigheid van de vluchtredenen van uw vader. In verband met het verblijf van uw vader in Iran legt u een kopie van een verblijfsdocument en foto's neer (zie administratief dossier, groene map, documenten 11-12). Op geen manier kan uit die documenten echter afgeleid worden in welke omstandigheden of om welke reden uw vader uit Afghanistan is vertrokken. Zodoende kunnen die documenten geen ander licht werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader N. en uw grootvader M. (...) A. (...) (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-3) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. Ook het feit dat uw neef H. (...) I. (...) (xx/xxxx, (...)) hier in het verleden wel een internationale beschermingsstatus zou toegekend zijn, kan niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Vooreerst beperkt u zich in het aantonen van uw familieband met deze persoon opnieuw tot een blote bewering die u geenszins staft met objectieve, concrete informatie. Wat er ook van zij, elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn eigen merites worden beoordeeld. Uit de erkenning van een nood aan internationale bescherming van een eventueel familielid, kan niet automatisch volgen dat u ook zelf nood zou hebben aan internationale bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde

veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de

taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U legt screenshots van video's neer, waarop u te zien bent met vrienden en een neef in een uitgaanscontext (CGVS, p. 4-5; zie administratief dossier, groene map, documenten 8-9). U verklaart dat u die video's en foto's neerlegt op vraag van uw advocaat, die u bewijzen vroeg in verband met uw leven in België (CGVS, p. 4). Ook uw advocaat verwijst naar het feit dat u uitgaat, drinkt en rookt en ook alcohol en sigaretten verkoopt (CGVS, p. 21). Waar u en uw advocaat verwijzen naar het feit dat u in België kan uitgaan, kan drinken en hasj kan roken (CGVS, p. 21), moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw levensstijl zoals u die hier beschrijft deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Gevraagd of uw verblijf in België ook uw ideeën over wereld en samenleving heeft veranderd, stelt u slechts dat u momenteel heel blij bent met uw leven en dat u kan kiezen waar u wil werken of met wie u wil leven (CGVS, p. 20). Zodoende geeft u er geen blijk van dat uw verblijf in België uw opvattingen dermate hebben veranderd dat u zich niet aan de heersende regels en normen in Afghanistan zou kunnen aanpassen. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Gevraagd wie uw vrienden zijn noemt u slechts bewoners uit uw opvangcentrum (CGVS, p. 20). Gevraagd of u ook vrienden hebt buiten uw centrum, noemt u de namen van L. (...) en M. (...), maar zegt u tegelijkertijd dat u eigenlijk niet echt contact met hen hebt, maar dat zij vaak naar de nachtwinkel waar uw werkt komen (CGVS, p. 20). Uit die verklaringen over uw vrienden in België valt evenmin af te leiden dat u in geval van terugkeer een vrees zou moeten koesteren omwille van uw verblijf in België. Over uw werk in de nachtwinkel moet nog opgemerkt worden dat hieruit niet volgt dat u bij een terugkeer vervolging riskeert, gezien het CGVS niet inziet waarom de taliban op de hoogte zouden zijn van de concrete invulling van uw tewerkstelling hier. Daarbij kan het CGVS op basis van uw verklaringen (zie boven) niet aannemen dat u niet in staat zou zijn om u in geval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen. Daarnaast haalt u ook aan dat u een paar tatoeages hebt, die door de Taliban verboden worden (CGVS, p. 20) en ook uw advocaat voegt toe dat het hebben van een tatoeage in Afghanistan momenteel heel gevaarlijk is (CGVS, p. 21). Over uw tatoeages dient opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA "Afghanistan: Country Guidance" van januari 2023 vermelde EASO COI: "Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms" van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsvername door de Taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond, hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. Ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, zijn deze desondanks aanwezig in de Afghaanse samenleving en was er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Uit uw verklaringen over uw tatoeages blijkt nergens dat u die hebt laten aanbrengen vanuit een oprechte religieuze of politieke overtuiging, aangezien u verklaart dat u ze hebt gezet omdat het een soort hobby is en u het leuk vindt (CGVS, p. 20). Er kan dan ook in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u stappen onderneemt om de door u aangebrachte lichaamsversiering te bedekken met bijvoorbeeld kledij of een pleister, of zelfs al dan niet medisch te laten verwijderen indien u hierdoor problemen zou riskeren bij terugkeer. Gezien uw verblijf in Afghanistan tot de leeftijd van 20 jaar – wat niet kan opwegen tegen uw vrijtijdsbeleving in België – kan bovendien niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog te worden vastgesteld dat u nog over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan (CGVS, p. 7-8) en nog steeds gelovig bent (CGVS, p. 20). Verder legt u een document neer in verband met uw leven in België, waarover u zelf verklaart dat u het kreeg omdat u veertig dagen in het Klein Kasteeltje bent gebleven (CGVS, p. 20), terwijl op het document

staat dat u het kreeg omdat u een opleiding had gevolgd over schoonmaken in het opvangcentrum van FEDASIL (zie administratief dossier, groene map, document 10). Dat u zelf niet weet welke documenten u voorlegt, ondergraaft de ernst van uw verklaring een vrees te koesteren omwille van uw huidige verblijf in België. U bent er kortom niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, § 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 (hierna: het Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het IVBPR) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt volgende bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift:

- UNHCR "The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)" van 21 juni 2023 (stuk 3);
- rechtspraak van de Franse rechtbank inzake asiel: Cour Nationale du Droit d'Asile (FR) 26 oktober 2022, nr. 21034662 (stuk 4).

3.2.2. Op 3 april 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt (rechtsplegingsdossier, stuk 9):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

3.2.3. Op 9 april 2024 dient verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in, in het kader van zijn verwestering (rechtsplegingsdossier, stuk 11) waarbij hij de volgende stavingstukken voegt:

- arbeidsovereenkomst (stuk 2);
- een artikel van Mouvement “Cache-cache avec les talibans” van 27 november 2023 (stuk 3).

3.2.4. Ter zitting d.d. 10 april 2024 legt verzoeker een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 18) neer met de volgende documenten die in het kader van zijn verwestering worden ingediend:

- een attest van mevrouw B., een klant van de nachtwinkel waar verzoeker werkt, waarin ze aangeeft dat verzoeker een eerlijke handelaar is waarmee ze ondertussen vaker contact onderhoudt (stuk 1);
- een attest van de heer L. waarin hij meedeelt dat verzoeker zeer vriendelijk en beleefd is (stuk 2);
- een attest van de heer D., een collega van verzoeker die verklaart dat verzoeker een beleefde en aangename collega is (stuk 3).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) omwille van vage en onaannemelijke verklaringen, die een sterk *ad hoc*-karakter vertonen, komt de geloofwaardigheid van verzoekers aansluiting bij de lokale politie en zijn werk voor commandant H. sterk op de helling te staan;
- (ii) wat betreft verzoekers verklaringen over concrete incidenten tijdens zijn werk voor de lokale politie en incidenten tijdens de periode toen hij als bewaker voor commandant H. werkte, komt verzoeker niet verder dan algemene bewoordingen die allermist blijf geven van een doorleefd karakter;
- (iii) verzoekers verklaringen over zijn werk bij de lokale politie en zijn verblijf in het district Dahn-e Ghorī stromen niet met de beschikbare landeninformatie waarover het CGVS beschikt;
- (iv) de documenten die verzoeker in verband met zijn verklaarde werk bij de lokale politie heeft neergelegd alsook de overige documenten, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen;
- (v) verzoeker komt betreffende de vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn familie na zijn vertrek, niet verder dan vage en onaannemelijke verklaringen. De door verzoeker voorgelegde kopie van de dreigbrief kan, gelet op de beschikbare informatie over documentenfraude, de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen;
- (vi) de vluchtedenen van verzoekers vader naar het buitenland nadat hij door de taliban zou zijn beschuldigd voor medeplichtigheid aan moord, zijn onaannemelijk. De documenten in dit verband kunnen geen ander licht werpen op de reeds vastgestelde ongeloofwaardige verklaringen;
- (vii) het feit dat verzoekers neef H. I. – deze familieband wordt trouwens geenszins gestaafd – hier in het verleden een internationale beschermingsstatus werd toegekend, kan niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in hoofde van verzoeker;
- (viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat

er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(x) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen concrete informatie aan. Verzoekers toevoegingen volstaan niet om ervan uit te gaan dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten en gebruiken.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.3.5.1. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. De Raad merkt in deze ook op dat de commissaris-generaal de gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels zijn aanvullende nota van 3 april 2024 (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Verzoeker vreest de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker verklaarde dat hij sinds een jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan werkte bij de lokale Afgaanse politie (ALP). Hij werkte eerst zes maanden als bewaker van commandant H. en nadien zes maanden op een checkpoint in zijn dorp Ortoblaq. Nadat de taliban een aanval hebben gedaan op dit checkpoint, verbleef hij eerst in Dahn-e Ghorī en daarna

in Pul-e Khumri en nadien in Kabul van waaruit hij Afghanistan via Nimroz heeft verlaten. Verzoekers familie zou vier maanden na de machtsovername een dreigbrief hebben ontvangen van de taliban die daarna zijn vader hebben meegenomen en hebben gefolterd. Nadat ze hadden begrepen dat verzoeker niet meer in Afghanistan was, hebben ze zijn vader vrijgelaten. Verzoeker vreest ook bij terugkeer problemen te krijgen met de taliban omwille van zijn leven in België, hij heeft tattoos, drinkt alcohol en rookt hasj. In het verzoekschrift voert hij nog een vrees voor vervolging aan omwille van zijn Tadzjiekse ethniciteit.

3.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.6.2.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker omwille van vage en onaannemelijke verklaringen, die een sterk *ad hoc* karakter vertonen, de geloofwaardigheid van zijn aansluiting bij de lokale politie en zijn werk voor commandant H. sterk op de helling zijn komen te staan. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

*“U verklaart dat u Afghanistan hebt verlaten omwille van uw werk als bewaker bij commandant H. (...) van de lokale politie en op een checkpoint van de lokale politie (CGVS, p. 8). Omwille van uw vage en onaannemelijke verklaringen in verband met uw werk en aansluiting bij de lokale politie, kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde werk voor de lokale politie. U verklaart dat commandant H. (...) van de lokale politie zei dat er van elk huis iemand met hem moest gaan werken, waarna u eerst zes maanden bij hem werkte als bewaker en zich daarna aansloot bij de lokale politie (CGVS, p. 8). U slaagt er echter niet in aannemelijk te maken om welke reden commandant H. (...) u als bewaker zou aanwerven. U moest commandant H. (...) dag en nacht bewaken, ook bij hem thuis, en hem beschermen wanneer hij naar andere plaatsen ging (CGVS, p. 11-12). De vraag rijst om welke reden commandant H. (...) u meteen zou aanwerven als persoonlijke bewaker en zou vertrouwen met een dergelijke belangrijke taak als de continue bescherming van zijn leven. Gevraagd om welke reden hij u persoonlijk als bewaker koos, suggereert u aanvankelijk dat hij u “misschien” heeft gekozen omdat hij vaak naar uw slagerij kwam, met u sprak en voelde dat u heel slim was (CGVS, p. 11). Wanneer u daarop wordt gevraagd of u “denkt” of “weet” dat dat de reden is, stelt u dat u dat weet, wat reeds bijzonder is aangezien u eerder zei dat hij u “misschien” daardoor gekozen heeft (CGVS, p. 11). U zegt dat te weten omdat hij vaak met u heeft gesproken in uw slagerij en u vragen stelde over uw werk daar (CGVS, p. 11). U verklaart dat hij u vroeg: “wat als je een betere job vindt, ga je dat accepteren?” (CGVS, p. 11). Wanneer u echter wordt gevraagd wat uw antwoord op die vraag was, blijkt dat u op dat moment “niet echt [...] goed begrepen” had dat hij wilde dat u bij hem zou werken en concludeert vaagweg: “hij heeft wel op een of andere manier vragen gesteld” (CGVS, p. 12-13). Dergelijke vage verklaringen over de reden waarom commandant H. (...) u als persoonlijke bewaker koos, doen sterk vermoeden dat het om *ad hoc* verklaringen gaat, te meer gezien u aanvankelijk had gezegd dat dat “misschien” de reden was voor uw aanwerving (CGVS, p. 11). Wanneer u bovendien later opnieuw wordt gevraagd om welke reden commandant H. (...) u meteen vertrouwde om hem dag en nacht te bewaken, ook in zijn eigen huis, als u ervoor nog niet bij de lokale politie heeft gewerkt, geeft u expliciet aan dat u het niet weet en herhaalt u op hypothetische wijze: “misschien dacht hij dat ik heel slim ben want hij was vaak naar mijn slagerij geweest en heeft vaak met me gesproken” (CGVS, p. 13). Uw onvermogen helder uit te klaren om welke reden commandant H. (...) u persoonlijk als bewaker koos, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds aan. Verder verklaart u dat commandant H. (...) reeds drie bewakers had en dat u erbij kwam als vierde (CGVS, p. 13). Gevraagd om welke reden er een vierde bewaker nodig was, beperkt u zich wederom tot een suggestie: “Misschien voelde hij dat hij niet veilig is. Daarom heeft hij een extra persoon als bewaker gekozen” (CGVS, p. 13). Daarnaast blijkt dat er al zes mensen voor commandant H. (...) werkten op het checkpoint, voordat u als bewaker begon (CGVS, p. 13). Zo rijst de vraag om welke reden commandant H. (...) niet één van hen koos als persoonlijke bewaker, in plaats van een buitenstaander daarvoor aan te werven. Daarnaast gevraagd stelt u dat die mensen in het checkpoint moesten werken en dat de commandant genoeg vertrouwen had in die mensen dat zij het checkpoint konden behouden (CGVS, p. 13). Die verklaring komt echter allerminst overeen met uw eerdere verklaring dat commandant H. (...) net mensen begon aan te werven omdat “hij niet genoeg mensen had om de CP’s [checkpoints] te behouden” (CGVS, p. 10). Zo wordt het vermoeden gesterkt dat u zich van *ad hoc* uitklaringen bedient waar nodig. Bovendien blijft de vraag overeind om welke reden commandant H. (...) u dan niet in het checkpoint liet werken, om dan iemand die al langer voor hem werkte op het checkpoint als persoonlijke bewaker te nemen. Daarnaast gevraagd, verklaart u dat de mensen in de checkpoints al genoeg ervaring hadden met een wapen en u stelt expliciet: “ik had geen ervaring met een wapen” (CGVS, p. 13-14). Die uitklaring vergroot de onaannemelijkheid van uw verklaringen eerder dan die weg te nemen, omdat de vraag dan rijst waarom commandant H. (...) u hem zou laten bewaken als u geen ervaring hebt met wapens. Daarnaast gevraagd legt u uit dat hij u vertrouwde en training liet volgen, en dat het gebruik van wapens in Afghanistan normaal is: “een kind van tien kan ook een wapen gebruiken” (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met het feit dat u zelf uitdrukkelijk had gezegd dat u geen ervaring had in het gebruik van wapens, verklaart u dat u geen ervaring had maar er training in kreeg (CGVS, p. 14). Met die uitklaring blijft de vraag waarom commandant H. (...) iemand die geen ervaring heeft met*

wapens aanwerft als persoonlijke bewaker, onbeantwoord. Commandant H. (...) zou u immers eerst een wapen kunnen leren gebruiken door u tewerk te stellen in een checkpoint, om u vervolgens als persoonlijke bewaker te nemen. Het feit dat het bij u andersom gebeurde is allesbehalve aannemelijk. Wanneer u verder wordt gevraagd om welke reden u dan na zes maanden moest stoppen als bewaker, verklaart u dat commandant H. (...) toen echt had begrepen dat u in een checkpoint kon werken en dat hij u dan naar een checkpoint heeft overgeplaatst (CGVS, p. 14). Gevraagd wat u moest doen wanneer u op het checkpoint werkte, zegt u echter zelf dat het "hetzelfde zoals bewakers" was (CGVS, p. 15), wat de onaannemelijkheid ondersteunt van het feit dat u eerst persoonlijke bewaker moest zijn en dan pas op een checkpoint moest gaan werken. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat het heel veilig was in de plaats waar de commandant woonde (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden de commandant dan vier bewakers nodig had bij hem thuis, past u uw verklaringen aan en stelt u dat het in Dahne Ghorri niet veilig was, maar dat hij erna naar Pul-e Khumri verhuisde en dat het daar wel veilig was (CGVS, p. 14). Aangezien u eerder slechts had verklaard dat de commandant in Dahn-e Ghorri woonde (CGVS, p. 11) en dat u hem thuis bewaakte (CGVS, p. 12), maar nooit over een huis in Pul-e Khumri sprak, versterkt ook die uitklaring het vermoeden dat het om ad hoc pogingen gaat om verschoning te bieden voor de onaannemelijkheid van uw verklaringen. Bovendien is er nog een reden waarom het bijzonder onaannemelijk is dat commandant H. (...) u zou vertrouwen als persoonlijke bewaker. U stelde immers dat uw neef, I. (...) H. (...), ook met commandant H. (...) heeft gewerkt, maar van hem gevlucht was omdat commandant H. (...) hem ervan beschuldigde een wapen gestolen te hebben (CGVS, p. 10). In dat opzicht is het nog merkwaardiger dat commandant H. (...) een familielid van iemand die van hem een wapen ontfremd had, meteen zou vertrouwen als persoonlijke bewaker en zou verkiezen boven mensen die al langer voor hem werkten. Daarmee geconfronteerd, stelt u dat u het ook niet weet en oppert u dat uw neef "misschien" dat probleem heeft opgelost en met die commandant heeft gesproken (CGVS, p. 11 en 13). Ook met die hypothetische uitklaring blijft de onaannemelijkheid en ongeloofwaardigheid van uw verklaringen overeind. Omwille van uw bovenstaande vage en onaannemelijke verklaringen, die bovendien een sterk ad hoc karakter vertonen, komt de geloofwaardigheid van uw aansluiting bij de lokale politie en uw werk voor commandant H. (...) reeds sterk op de helling te staan."

Verzoeker stelt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud documenten heeft neergelegd die aantonen dat hij voor de Afghaanse lokale politie heeft gewerkt en dat deze documenten consistent zijn en onderling coherent. Verzoeker betoogt verder dat hij door commandant H. werd gevraagd om voor hem te werken omdat hij hem kende van de slagerij. Verzoeker blijft met dit betoog in zijn verzoekschrift volharden in eerder afgelegde verklaringen, wat geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker meent dat hij in tegenstelling tot verweerder geen inconsistenties over de aansluiting bij de Afghaanse politie opmerkt, stelt de Raad vast dat het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het uiten van kritiek de concrete en wezenlijke vaststellingen van de bestreden beslissing niet kunnen weerleggen.

Wat betreft zijn werkbetrekking als persoonlijke bewaker stelt verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met culturele verschillen en praktijken in Afghanistan, met name dat bepaalde sociale gewoonten en persoonlijke connecties in bepaalde contexten een aanzienlijke rol kunnen spelen bij aanwervingen, zoals bij hem het geval was. Dit betreft een *post factum*-uitleg die na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Bovendien concretiseert verzoeker niet over welke bepaalde sociale gewoonten en persoonlijke connecties het zou gaan.

Voorts meent verzoeker dat verweerder een subjectieve analyse heeft gevoerd omdat dit specifieke redenen vraagt van een persoon die betalend werk aanneemt en verder geen intenties kent van de werkgever. In dit verband dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker gaat voorts akkoord met het feit dat hij veel verklaringen heeft afgelegd en vaag was over de reden waarom hij als persoonlijke bewaker van commandant H. werd uitgekozen. Dit werd volgens hem immers vier keer gevraagd, wat in een stressvolle situatie aldus zou hebben geleid tot het niet coherent kunnen uitdrukken.

De Raad wijst erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich meebrengt, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Waar verzoeker meent dat zijn

verklaringen het resultaat kunnen zijn van het proberen te voldoen aan de verwachtingen van de ondervrager, wijst de Raad erop dat verzoeker er in het begin van het persoonlijk onderhoud op werd gewezen dat het beter is te zeggen dat hij iets niet weet dan iets te verzinnen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 3).

Aangaande het motief over het feit dat hij nooit een wapen heeft gebruikt, stelt verzoeker dat hij was getraind en dat commandant H. er misschien voor kon kiezen om mensen te trainen op basis van hun andere kwaliteiten en capaciteiten zoals vertrouwen en betrouwbaarheid, en zoals in zijn geval omdat de commandant hem slim vond.

Dit is echter slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing waarmee de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze uitleg weerlegt de tegenstrijdigheid niet of verzoeker nu wel of niet al met een wapen kon werken.

Dat verzoeker niet voldoende informatie had over zijn werkzaamheden is gezien zijn persoonlijkheid als eenvoudige jongeman begrijpelijk, stelt hij in het verzoekschrift. Dit is volgens verzoeker ook te wijten aan het feit dat hij moeite heeft om een normale dagelijkse gang van zaken gedetailleerd te beschrijven en omdat mensen met verschillende achtergronden en persoonlijkheden kunnen variëren in hun vermogen om gedetailleerde informatie te verstrekken. Verzoeker beperkt zich hiermee slechts tot een poging om zijn gebrekkige kennis over deze tewerkstelling, die zijn directe vluchtaanleiding betreft en aldus de kern uitmaakt van zijn vluchtrelaas, te verschonen, zonder de concrete vaststellingen daarover te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien legt verzoeker geen stukken neer waaruit zou blijken dat van verzoeker omwille van het feit dat hij moeite heeft om een normale dagelijkse gang van zaken gedetailleerd te beschrijven, geen consistente en coherente verklaringen mogen worden verwacht.

3.3.6.2.2. De commissaris-generaal stelt verder dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende zijn eigenlijke werk. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht geconsidereerd wat volgt:

“Ook wat uw verklaringen over uw eigenlijke werk betreft, komt u niet verder dan algemene bewoordingen die allerm minst blijken geven van een doorleefd karakter. Zo vertelt u over een aanval op een checkpoint, waar u en twee collega’s naartoe werden gestuurd ter versterking (CGVS, p. 14). Gevraagd wat uw persoonlijke rol was, blijft u echter bijzonder vaag. Zo stelt u dat u moest “vechten tegen de Taliban” (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u concreet hebt gedaan, blijft u wederom vaag: “Mijn taak was om te vechten, ik was geen dokter, ik was geen chauffeur, ik was gewoon bezig aan het vechten op de Taliban” (CGVS, p. 15). U verklaarde dat jullie door die aanval moesten vluchten (CGVS, p. 14-15). Gevraagd wat tijdens die vlucht uw precieze rol was, stelt u dat u tegen de Taliban moest schieten en moest zorgen voor de gewonden (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u hebt gedaan om de gewonden te verzorgen, blijft u wederom algemeen en op de oppervlakte: “Ik heb mijn best gedaan om voor hen te zorgen, mensen die met me samen waren. Ik heb genoeg gevochten tegen de Taliban om voor mijn eigen mensen te zorgen” (CGVS, p. 15). Nogmaals uitdrukkelijk gevraagd wat u concreet hebt gedaan om hen te verzorgen, blijkt dat u hen niet hebt verzorgd maar: “Ik heb die twee geprobeerd die in de auto te brengen en ook geschoten tegen Taliban” (CGVS, p. 15). Dergelijke vage en algemene verklaringen over concrete incidenten tijdens uw werk voor de lokale politie, ondergraven de geloofwaardigheid van uw werk daar alleen maar meer. U noemt ook een ander incident, uit uw tijd als bewaker bij commandant H. (...), waarbij er op jullie geschoten werd (CGVS, p. 15) vanuit het dorp (CGVS, p. 16). U weet niet wie er had geschoten (CGVS, p. 15) en gevraagd of er daarna iets werd ondernomen om te weten te komen wie het had gedaan, zegt u uitdrukkelijk “nee” (CGVS, p. 16). Gevraagd of de commandant dat niet wilde weten, zegt u dan weer dat hij wel heeft rondgevraagd in het dorp om te weten wie het had gedaan: “maar niemand heeft iets gezegd” (CGVS, p. 16). Opnieuw vertonen uw verklaringen een sterk ad hoc karakter, wat de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk bij de Afghaanse lokale politie eveneens ondermijnt.”

Wat betreft het gevecht met de taliban, stelt verzoeker dat dit juist een detail is en het onredelijk is om te verwachten van een persoon met beperkte communicatieve vaardigheden dat hij elk aspect van zijn verhaal gedetailleerd kan vertellen. Inzake dit betoog kan worden vastgesteld dat uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS kan worden afgeleid dat verzoeker wel degelijk bij machte was om vragen met betrekking tot zijn persoonlijke leefwereld te beantwoorden. Uit geen van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker gebrekkige communicatieve vaardigheden zou hebben. Verzoeker brengt ook geen concrete elementen aan waaruit dit zou kunnen blijken. Dit geldt ook voor verzoekers betoog waarin hij stelt dat hij geen details kan verduidelijken aangaande het incident bij het checkpoint en dit niet zou betekenen dat zijn verhaal onwaar is, maar een weerspiegeling zou zijn van zijn persoonlijke beperkingen in termen van verbale expressie. Hij meent voorts dat hij op de vragen die hem werden gesteld, heeft kunnen antwoorden en niet het gevoel heeft gehad dat het “er vaag uitzag”.

De Raad verwijst inzake heel deze uiteenzetting naar hetgeen hierboven werd gesteld en voegt hieraan toe dat verzoeker geen concrete of dienstige argumenten aanvoert die deze motieven kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

Vervolgens stelt verzoeker dat het CGVS zou moeten overwegen of verzoeker extra ondersteuning nodig heeft om zijn verhaal vollediger te vertellen zoals het stellen van gerichte vragen, aanmoediging en begrip voor zijn persoonlijke achtergrond in plaats van de vaagheid als een reden voor twijfel te beschouwen. Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de pertinente en terecht motivering in de bestreden beslissing die op basis van alle elementen van het administratief dossier werd genomen. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Uit hetgeen hierboven wordt gesteld, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt om de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom verzoekers vrees voor vervolging vanwege de taliban omwille van zijn werk bij de Afghaanse lokale politie niet geloofwaardig is.

3.3.6.2.3. Voorts considereert de commissaris-generaal op goede gronden het volgende:

“Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map, AAN – Disbanding the ALP) dat de Afghaanse lokale politie reeds in april 2021 grotendeels was ontbonden, terwijl de financiering reeds in september 2020 was stopgezet. U blijkt echter allesbehalve op de hoogte te zijn van deze ontwikkelingen, terwijl u rond augustus 2020 bij de Afghaanse lokale politie begon, wanneer die dus in volle transitie was. Zo had u geen kennis van bepaalde veranderingen in de organisatie van de lokale politie die eraan zaten te komen (CGVS, p. 16) en volgde u het nieuws erover ook niet (CGVS, p. 16). U concludeert: “lokale politie blijft altijd lokale politie” (CGVS, p. 16). Het is echter bijzonder onaannemelijk dat het nieuws over de ontmanteling van de lokale politie en de integratie van de strijdkrachten in andere veiligheidsdiensten, u volledig is ontgaan. Geconfronteerd met bovenstaande informatie, bevestigt u uw onwetendheid op dat vlak: “Niemand heeft me gezegd dat de lokale politie niet meer aanwezig is, we hebben altijd ons loon gekregen van onze commandant” (CGVS, p. 17). De onaannemelijkheid van het feit dat u nog bij de lokale politie werd aangenomen en was tewerkgesteld, hoewel de ontmanteling ervan volop bezig was, en dat u daar bovendien allerminst van op de hoogte was, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden werk bij de lokale politie. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map, Hasht-e Subh Daily artikel & AAN – Changes in District Centre Control) eveneens dat de Taliban uw district Dahn-e Ghorī al hadden overgenomen tussen 1 mei en 14 juli 2021. Op een meer gedetailleerde kaart van het Afghan Analysts Network (AAN; zie administratief dossier, blauwe map, AAN – District Centre Control) blijkt dat uw district in juni 2021 was overgenomen door de Taliban. Wanneer u echter wordt gevraagd wanneer de Taliban de macht hebben overgenomen in uw district Dahn-e Ghorī, verklaart u dat dat twee dagen voor uw vertrek naar Pul-e Khumri was (CGVS, p. 6), waarna u na twee dagen naar Kabul vertrok op tien of elf augustus 2021 (CGVS, p. 6). Volgens uw verklaringen viel uw district dus op zes of zeven augustus 2021. U legt uit hoe eerst dorpen die op een uur of een half uur van het districtshuis lagen, werden veroverd, waarna de Taliban nog checkpoints overnamen vooraleer ze het districtshuis overnamen (CGVS, p. 9). Expliciet gevraagd of de Taliban in het jaar voor uw vertrek ook al eens de macht hadden overgenomen over de checkpoints of het districtshuis van Dahn-e Ghorī, verwijst u slecht naar een tijdelijke overname, voordat u bij de lokale politie zat, vier of vijf jaar geleden (CGVS, p. 10). In het jaar voor uw vertrek hebben de Taliban niet nog eens de macht overgenomen in uw district, stelt u (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat uit landeninformatie blijkt dat uw district reeds tussen 1 mei en 14 juli 2021 was overgenomen, ontkent u dat dat het geval was (CGVS, p. 17), wat ervoor zorgt dat uw verklaringen allesbehalve stroken met de beschikbare landeninformatie over de machtsovername in uw district Dahn-e Ghorī in juni 2021. Op die manier wordt niet alleen de geloofwaardigheid van uw verklaarde werk bij de lokale politie aangetast, maar kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaarde verblijf in het district Dahn-e Ghorī in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat u verklaart dat een ingrijpende gebeurtenis als de machtsovername door de Taliban in uw district twee maanden later gebeurde dan werkelijk het geval was, rechtvaardigt die vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaarde recente verblijf in het district Dahn-e Ghorī.

De documenten die u neerlegt in verband met uw verklaarde werk bij de lokale politie (zie administratief dossier, groene map, documenten 4-6) slagen er niet in om bovenstaande vaststellingen om te buigen.

Documenten kunnen uw verklaringen immers pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen(...).”

Verzoeker meent dat het gebruikte artikel *"Disbanding the ALP- An update: major transition of security forces during wartime, but at a cost"* niet specifiek over het district van verzoeker gaat. Hij verwijst voorts naar een artikel van K. Clark *"Disbanding the ALP: A dangerous final chapter for a force with a chequered history"* van 6 oktober 2020 waarin wordt gesteld dat de Afghaanse regering had gefaald in een goede communicatie betreffende de demobilisatie van de ALP.

Verzoeker komt hiermee echter niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat op zich geen dienstig verweer is tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Aangaande verzoekers verwijzing naar het artikel van K. Clark, stelt de Raad immers vast dat het feit dat dit dateert van 6 oktober 2020, dus nog enige tijd voor de machtsovername en voor de periode waarin verzoeker zijn gebeurtenissen situeert. De loutere verwijzing naar dit artikel doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling van de commissaris-generaal -waar de Raad zich bij aansluit- dat op basis van nog andere informatie (administratief dossier, map landeninformatie, Hasht-e Subh Daily artikel & AAN – Changes in District Centre Control) blijkt dat de Taliban verzoekers district Dahn-e Ghorī al hadden overgenomen tussen 1 mei en 14 juli 2021. Daarnaast blijkt op een meer gedetailleerde kaart van het Afghan Analysts Network (AAN; zie administratief dossier, map landeninformatie, AAN – District Centre Control) dat verzoekers district in juni 2021 was overgenomen door de Taliban. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te ontkrachten. Met zijn verwijzing naar EUAA *"Country Focus"* van december voert verzoeker evenmin concrete of dienstige argumenten aan die deze motieven kunnen weerleggen of in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoeker stelt dat het overdreven is om de documenten die hij voorlegde opzij te schuiven, alleen omdat er onduidelijkheid is over het moment waarop zijn district viel. De ALP-documenten stemmen overeen met de taskara's die hij voorlegt. De Raad herhaalt dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Taliban verzoekers district Dahn-e Ghorī al hadden overgenomen tussen 1 mei en 14 juli 2021. Daarnaast blijkt op een meer gedetailleerde kaart van het Afghan Analysts Network dat verzoekers district in juni 2021 was overgenomen door de Taliban. Door louter opnieuw te verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten, doet verzoeker geen afbreuk aan deze vaststelling. Bovendien betreft het geen loutere "onduidelijkheid over het moment waarop zijn district viel" maar wel degelijk een geheel verkeerde datum die de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt. Daarbij komt dan nog dat de commissaris-generaal er terecht op uitgebreide en gemotiveerde wijze op wijst dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is.

3.3.6.2.4. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift nog een vrees voor vervolging aan omwille van zijn Tadzjiekse etniciteit. De Raad merkt op dat verzoeker zijn aangehaalde problemen met de Taliban nooit eerder koppelde aan zijn etniciteit. Noch verzoeker noch zijn advocaat haalden tijdens verzoekers asielprocedure problemen aan specifiek omwille van zijn etniciteit. De Raad wijst er in het licht hiervan op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Het feit dat verzoeker niet eerder in zijn asielprocedure zijn vrees omwille van zijn etniciteit heeft aangehaald, ondermijnt op ernstige wijze de ernst van deze vrees.

Verder merkt de Raad op dat het louter gegeven een Tadzjiek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023, p. 85-86). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiekse afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt *in casu* vast dat verzoeker geenszins gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine noch van enige banden met de NRF en niet afkomstig is uit deze districten in de provincie Baghlan. Door louter algemeen te verwijzen naar UNHCR *"The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)"* van 21 juni 2023 (verzoekschrift, stuk 3) en Franse rechtspraak Cour Nationale du Droit d'Asile (FR) 26 oktober 2022, nr. 21034662 (verzoekschrift, stuk 4) worden er geen individuele elementen aangereikt waarbij kan worden aangenomen dat verzoeker zal worden geviséerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn.

3.3.6.2.5. Voor het overige volhardt verzoeker in zijn uiteengezette vluchtmotieven en spreekt hij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer is en waarmee verzoeker

dan ook niet de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan ontkrachten.

3.3.6.2.6. De volgende motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: (v) verzoeker komt betreffende de vervolgingsfeiten ten aanzien van zijn familie na zijn vertrek, niet verder dan vage en onaannemelijke verklaringen. De door verzoeker voorgelegde kopie van de dreigbrief kan, gelet op de beschikbare informatie over documentenfraude zoals hierboven wordt beschreven, de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen; (vi) de vluchtredenen van verzoekers vader naar het buitenland nadat hij door de taliban zou zijn beschuldigd voor medeplichtigheid aan moord, zijn onaannemelijk. De documenten in dit verband kunnen geen ander licht werpen op de reeds vastgesteld ongeloofwaardige verklaringen; (viii) het feit dat verzoekers neef H. I. hier in het verleden een internationale beschermingsstatus werd toegekend, kan niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus van verzoeker in zijn hoofde.

3.3.6.2.7. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en twee aanvullende nota's d.d. 9 april 2024 (rechtsplegingsdossier, stuk 11) d.d. 10 april 2024 (rechtsplegingsdossier, stuk 13) nog naar het feit dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens zijn verwestering. Verzoeker voert daarbij aan dat hij Afghanistan reeds in augustus 2021 heeft verlaten (administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag 33), in België toekwam op 9 november 2022 en de taliban intussen de macht hebben gegrepen in Afghanistan. Verzoeker werpt aangaande zijn verwestering op dat hij zichtbare tattoos heeft die hij bij zijn aankomst in Turkije heeft laten zetten omdat dat de allereerste plek was waar hij de vrijheid van religieuze dogma's heeft ervaren en deze op een symbolische wijze op zijn huid wou verankeren. Hij stelt voorts dat hij van de religieuze vrijheid in België tevreden is, sinds anderhalf jaar in Europa woont, naar clubs gaat, in een nachtwinkel werkt en alcohol verkoopt, de taal leert, alcohol drinkt, vrienden waaronder een vriendin heeft die niet-moslim zijn. Bij zijn aanvullende nota van 9 april 2024 voegt hij de volgende stavingstukken toe: arbeidsovereenkomst (stuk 2); een artikel van Mouvement "*Cache-cache avec les talibans*" van 27 november 2023 (stuk 3) en bij zijn aanvullende nota van 10 april 2024 gaat het om de volgende stavingstukken: attest van mevrouw B., een klant van de nachtwinkel waar verzoeker werkt, waarin ze aangeeft dat verzoeker een eerlijke handelaar is waarmee ze ondertussen vaker contact onderhoudt (stuk 1); attest van de heer L. waarin hij meedeelt dat verzoeker zeer vriendelijk en beleefd is (stuk 2); attest van de heer D., een collega van verzoeker die doorgeeft dat verzoeker een beleefde en aangename collega is (stuk 3).

3.3.6.2.8. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens "*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*" (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A

tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip 'godsdienst' omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip 'godsdienst', geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het forum internum – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het forum externum – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”*”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „*godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

3.3.6.2.9. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa*

Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende

moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor

personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

3.3.6.2.10. In zoverre verzoeker in dit verband opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, doet hierover niet anders denken.

3.3.6.2.11. De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker momenteel 23 jaar oud is en in België is toegekomen op ongeveer 21-jarige leeftijd na een reis van ongeveer 1 jaar en 3 maanden (administratief dossier, 'Verklaring DVZ', vraag 33) om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 10 november 2022. Verzoeker verblijft bijgevolg 1 jaar en 5 maanden in België en heeft tot zijn ongeveer 20 jaar in Afghanistan gewoond. Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan (administratief dossier, CGVS p. 7). Uit de loutere omstandigheid dat

verzoeker inmiddels 1 jaar en 5 maanden in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

De Raad merkt op dat het feit dat verzoeker in België werkt en zich (heeft) in(ge)zet voor zijn werkgever (aanvullende nota d.d. 9 april 2024, stuk a) en klanten en collega's positief zijn over hem (aanvullende nota, d.d. 10 april 2024, stukken 1, 2 en 3), lovenswaardig is, maar hieruit kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Het loutere gegeven dat verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling alcohol en sigaretten verkoopt, volstaat op zich niet om aan te nemen dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Verzoeker toont verder ook niet aan hoe de taliban op de hoogte zouden zijn van deze tewerkstelling.

Verzoeker toont met de verwijzing naar het feit dat hij naar nachtclubs gaat, muziek luistert, een westerse kledingstijl heeft, alcohol drinkt en vrienden waaronder een vriendin heeft die niet moslim-zijn, niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk, op basis waarvan hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

De Raad merkt op dat verzoeker zijn wil tot integratie aantoonst door in België "de taal" te willen leren, maar dat hiermee niet wordt aangetoond dat er bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding.

Verzoeker verwijst naar zijn tatoeages en stelt dat deze tegen de islam zijn en het gevaarlijk zou zijn indien hij zou terugkeren naar Afghanistan. De Raad verwijst naar hetgeen werd gesteld in de bestreden beslissing, met name:

"Over uw tatoeages dient opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie (zie bijvoorbeeld het in de EUAA "Afghanistan: Country Guidance" van januari 2023 vermelde EASO COI: "Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms" van december 2017 (p. 26-27)) blijkt dat er, althans voor de machtsovername door de Taliban in 2021, binnen de Afghaanse samenleving een traditie van tatoeëren onder sommige groepen bestond, hoewel permanente tatoeages over het algemeen als on-islamitisch worden beschouwd en in de islamitische wet verboden zijn. Ondanks het feit dat tatoeages door velen slecht worden bekeken en vaak als on-islamitisch worden gezien, zijn deze desondanks aanwezig in de Afghaanse samenleving en was er geen sprake van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. Uit uw verklaringen over uw tatoeages blijkt nergens dat u die hebt laten aanbrengen vanuit een oprechte religieuze of politieke overtuiging, aangezien u verklaart dat u ze hebt gezet omdat het een soort hobby is en u het leuk vindt (CGVS, p. 20). Er kan dan ook in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u stappen onderneemt om de door u aangebrachte lichaamsversiering te bedekken met bijvoorbeeld kledij of een pleister, of zelfs al dan niet medisch te laten verwijderen indien u hierdoor problemen zou riskeren bij terugkeer."

De Raad sluit er zich aldus bij aan dat hoewel tatoeages door velen slecht bekeken worden, en dikwijls als on-islamitisch worden gezien, ze desondanks aanwezig zijn in de Afghaanse samenleving en er geen sprake is van een veralgemeende vervolging van mensen met tatoeages. De tatoeages van verzoeker in zijn nek en op zijn hand zijn relatief abstracte afbeeldingen, met name een lijn van een hartslag en drie sterren. Uit deze abstracte afbeeldingen en verzoekers verklaring dat hij deze heeft laten zetten omdat het een soort hobby is, kan niet worden afgeleid dat verzoeker deze zou hebben laten plaatsen uit een oprechte religieuze of politieke overtuiging. Hij toont evenmin aan dat uit zijn tatoeages zal worden afgeleid dat hij deze zou hebben laten plaatsen uit een religieuze of politieke overtuiging. Er kan dan ook in alle redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij deze tatoeage desgevallend bedekt met kledij of een sjaal. Verzoeker verwijst naar een artikel van Mouvement "Cache-cache avec les talibans" van 27 november 2023 (aanvullende nota d.d. 9 april 2024, stuk b) waarin volgens hem te lezen staat dat een jongeman naar aanleiding van zijn tatoeages werd mishandeld door de taliban. In dit verband stelt de Raad vast dat dit artikel juist aangeeft dat er wel degelijk nog tatoeagesalons aanwezig zijn in Kabul en dat er nog steeds personen getatoeëerd kunnen worden. Dit staat haaks op de vrees van verzoeker. Uit dit artikel blijkt ook dat de tatoeëerder zelf vertelt dat hij door de taliban werd tegengehouden en drie dagen opgepakt en mishandeld omwille van een tatoeage, maar dat hij vervolgens ook verklaart dat ze hem vrijgelaten hebben toen hij verklaarde dat zijn tatoeages in het buitenland gezet waren en niet in Afghanistan. Dit staat opnieuw haaks op de vrees van verzoeker. De tatoeëerder besluit dat hij ook al talibanleden heeft getatoeëerd. De Raad stelt vast dat dit artikel de vrees van verzoeker bij terugkeer omwille van zijn tatoeages niet ondersteunt, integendeel.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere

indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte interpretatie van de sharia die de taliban wensen te hanteren en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Baghlan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij in niet staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaald arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Betreffende verzoekers verwijzing naar UNHCR "*The Office of the United Nations High Commissioner for Refugees Statement on Membership of Particular Social Group and the Best Interests of the Child in Asylum Procedures, Issued in the context of the preliminary ruling reference to the Court of Justice of the European Union in the case of K., L. v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-646/21)*" (verzoekschrift, stuk 3) aangaande gendergelijkheid stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt. Dit is *in casu* niet het geval.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die ongeveer twee jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.3.6.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige documenten die hij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

De taskara's die verzoeker bijbrengt vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen. De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden als volgt:

"De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u, uw vader N.(...) en uw grootvader M.(...) A.(...) (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-3) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS."

De kopieën van zijn taskara en de taskara van zijn vader en grootvader vormen immers louter een aanwijzing van hun identiteit, die *in casu* op zich niet ter discussie staat.

3.3.6.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op *situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineensstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat het arrest “*M’bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een onmenselijke of vernederende behandeling “*die een aan een ernstig ziekte lijdende verzoeker zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst wordt teruggezonden*” het gevolg is van het ontbreken van een adequate behandeling in zijn land en dat het Hof van Justitie de toepassing van de subsidiaire bescherming voor deze specifieke situatie afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren echter niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad herhaalt dat ook in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §

2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Zoals hoger reeds aangehaald wordt niet betwist dat Afghanistan wordt geconfronteerd met een ernstige humanitaire crisis. De door verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift geciteerde nieuwsberichten en passage uit “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 liggen in dezelfde lijn als de hierboven geciteerde bronnen en bevestigen dat de humanitaire en economische situatie prangend is en dat natuurrampen de situatie nog hebben verslechterd, maar hieruit kan niet worden besloten dat deze situatie wordt veroorzaakt door een actor, noch dat verzoeker als gevolg van een intentionele handeling of nalaten te handelen persoonlijk wordt geviséerd waardoor hij in een situatie zal belanden waarin hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voldoen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt als volgt:

“Het standpunt van Uw Raad kan dan ook niet gevolgd worden in de mate dat verzoeker meent dat verder onderzoek naar de juridische draagwijdte en de juridische betekenis van de aansprakelijkheid en de toerekenbaarheid van internationaal onrechtmatig gedrag van een actor, in casu de Taliban, verder binnen het kader van het internationaal publiekrecht onderzocht dienen te worden.”, dient erop gewezen dat de voorgaande analyse de beoordeling is die de Raad, op basis van de door beide partijen beschikbaar gestelde informatie, maakt in het kader van de devolutieve werking van onderhavig beroep. Verzoekers bewering dat *“Gelet op al het voorgaande, kan er dus redelijkerwijze aangenomen worden dat het wel degelijk als gevolg van het beleid van de Taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt dus het ontwrichtend beleid van de Taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis.”*, maakt abstractie van de in Afghanistan heersende situatie voorafgaand aan de machtsovername door de taliban aldaar in augustus 2021, hetgeen geenszins ernstig is. De overige, door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde elementen werden bij de voorgaande analyse wel degelijk in rekening genomen en werpen hierop dan ook geen ander licht.

3.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 3 april 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn

getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven.

Zo verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaald arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovernname door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vierentwintig door:

DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET